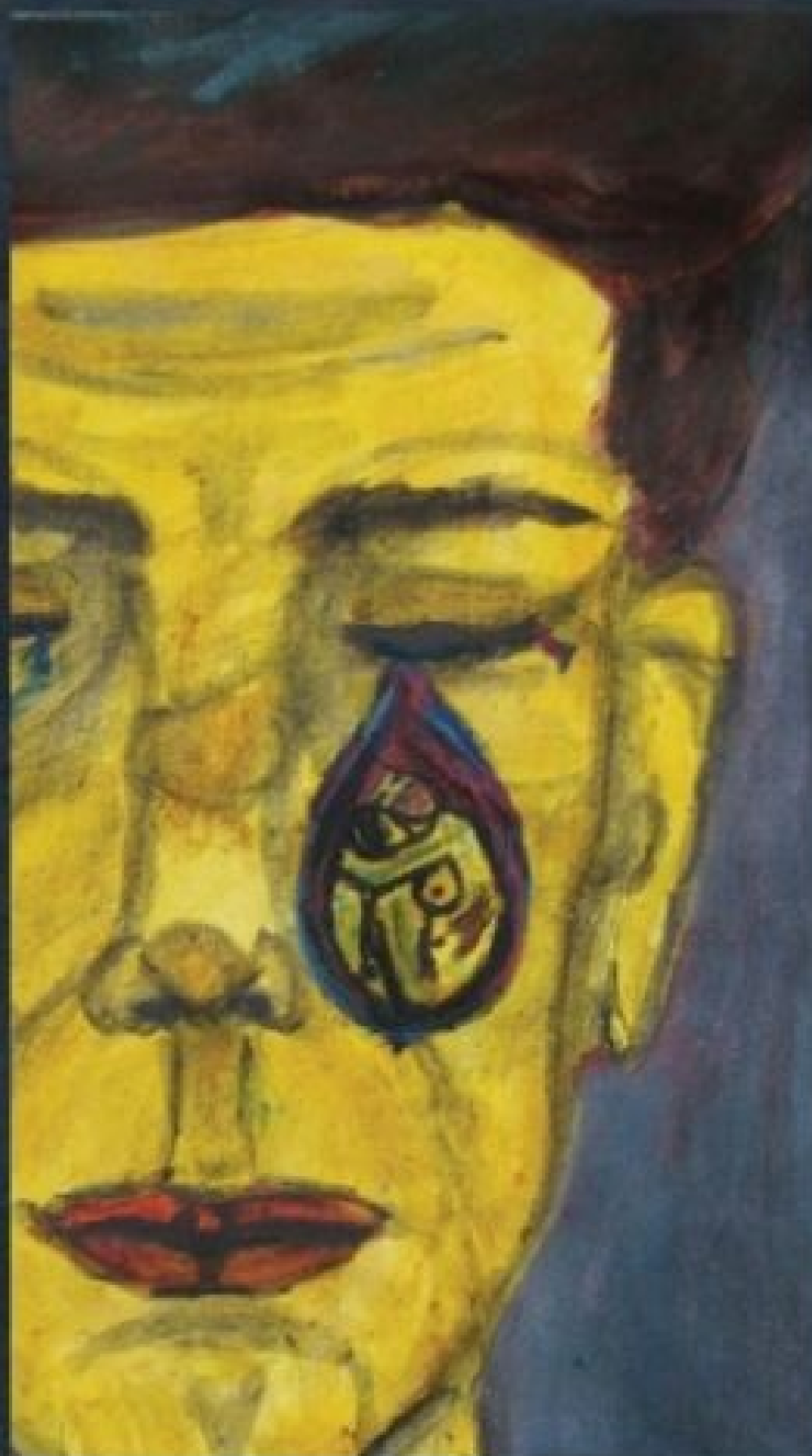

BIRTALAN FERENC

TRUBADÚRÉNEK

Birtalan Ferenc

Trubadúrének

Tengerszínzeműnek

Pár – szó

<i>agyonnyomsz</i>	mást tehetnék
<i>próbálj meg várni</i>	mondd mire
<i>túl közel vagy</i>	menjek messzire
<i>hogy hozzámérhess</i>	helyetted kihez
<i>zsidbadok és</i>	belédhalok
<i>remegek</i>	nézlek bénán
HAGYJÁL	HÁT NEM
<i>ölelj át</i>	azt akarom

Tartalom

Pár – szó.....	2
Egy vers.....	5
Halld	6
Neked.....	7
Valami olyan.....	8
Kigombolkozom	9
Sínek, kamillák.....	10
Stefánia.....	11
Virágot szoknyád.....	12
A kehely	13
Avítt történet.....	14
Ez jutott eszembe Piafról.....	15
Most arra	16
A válasz hiánya	17
Krúdy utca.....	18
Te kék	20
A szoba	21
A szerelem júniusarca	23
A nagy atlanti sejtés	24
Randi.....	25
Egy szó.....	26
Erkélyjelenet.....	27
Titkos utcám.....	28
Hüpp-hüpp.....	29
Vesperás	30
Szabad?.....	31
Árnyék.....	32
Fontos álom	33
Igen, vártam	34
Kit.....	35
Rádolvasó.....	36
Ez a vers.....	37
Nem kérdez.....	38
Októberkapu	39
Szigorú hóra	40
Negyedik vasárnap.....	41
Majdnem nyár.....	42
Fekete sál.....	43
Van egy malom.....	44
Trubadúrének	45
Aludni kéne	46
Ránc	47
Befordult szonett.....	48
Derbi után	49
Szupernóva.....	50
Szellemidézés.....	51

Talán a.....	52
Nagy utazás	53
Éj fél.....	54
Love story	55
Egy érzés tükörlogikája.....	56
Ha elmegy az esti hév	57
Záráskor	58
Körök a szemem előtt versíráskor.....	59

Egy vers

kéne egy vers a szerelemről
hogyminden jó arról kellene
izzó sorokkal mint a láva
orgonából zúduló zene

kéne egy vers talán rubinból
minden tiszta arról kellene
azon át néznénk föl a napra
rubinversből szerelem szeme

kéne egy vers a csókjainkból
és reményből abból kellene
őrült tavaszok nyílnának
minden rügyből várnám hogy gyere

kéne egy vers az álmainkból
persze szél madár is kellene
ringatnánk egymást fönn az égen
az ég mi lennénk se én se te

Hald

Aztán felemeltem, tenyeremben összegyúrtam a port,
és azt mondtam: Legyél!
Elválasztottad a sötétséget a világosságtól,
megláttad öreg arcomat,
rátetted a te kezedet és kérdeztél:
Ki vagy te nékem, és ki vagyok én neked?

Te vagy a világosság, aki jöttél a sötétségből.
Azért, mert én úgy akartam, hogy legyél a porból,
csillagokat rakjál az égre,
napot a nappalnak, holdat az éjszakának.
Te vagy az én örökkévalóságom.
Szemedbe adtam a tengerek mosolygását.

Te vagy az én patakom, hajnali szellőm.
Erdők fái között a madárdal.
Siralmaim völgyét megtölti a te nevetésed.
Szerelmed tüze olvasztja a havat a hegyről.
Te vagy az én csodatévő, élő szobrom,
aki eltáncolja belőlem a fájást.

Fölemeltelek, összegyúrtalak véremmel a porból.
Tökéletesre.
Lelket leheltem beléd.
Azóta fényben-sötétben téged csodállak.
Nézem, amint sarkaid alól fölszikkáznak a hajnalok.
Teremtőd voltam. Fogod-e tudni a nyolcadik napon?

Neked

ide kerülhetne egy női név
a szent márk tér a trevi kút
egy mediterrán május este
mindenholvirágzás

jó lenne de valamiért
nem illik ebbe a versbe
a május igaz de ki ért
miért nem jön össze ez se

ideírhatnám a nevedet
lehetne fiktív
végül is kit érdekel
egy részeg álom
kit hív

túl vagyok
valamin innen
múlnak dúlt napok
múlik minden
akácok nyílnak
gesztenyék
a májuson túl
semmi sincsen

lehetett volna bárki
lehetett volna szerelem
de nem tudtam jól kitalálni
hol a helyem amikor lettél
azon a májusba forduló estén
kicsillagozták
nincs kegyelem

Valami olyan

valami olyan kellene
mint mikor hallottam jön anyám
lázás homlokomhoz ér
olyan
széthordták az évek az előszobát
nem hallom lépéseit
fekszem hideg sezlónon
borul a szívverés
nincs nélküle
nincs kívül itt
csak ő
a várni és

valami olyan kellene
de magában nem hordott más
ki érzi nincsen nélkülem
csak irgalmatlanul a gyász

valami olyan kellene
fekszem csak és rettegek
hogyméne eljönni ide
te is a hiányt retteged
nincs út hogy homlokomhoz érj
anyám se vagy

mintha valamit hallanék
valami olyan kellene

Kigombolkozom

ez már tavasz
robbanó februári nap
nyújtózkodik a föld ébred
bodobács-örtüzek égnek

bedőlt a tél neki annyi
maradni kell maradni
simít bársonyos reménység
ránk aranylón a kék ég

jácintok nárciszok jönnek
rigók repesztik a csöndet
belesápad a halál pofája
kigombolkozom köpök rája

Sínek, kamillák

megyek haza a kispiacról
de hát már régen semmi sincs
se kispiac se otthon nincsen
jön a nagy vigéc kikapcsol

sínek közt nyíló kamillák
messze a Muki vagonokkal
hogy kerülsz ide honnan
a virágok arcodat sírják

a házak öreg szürke gnómok
rejtik a dermedt álmokat
az egyikben rekedtem én is
simogatlak hozzád szólok

ajándékom tavasz-ősz estém
nárciszosak a kertek
igazán semmi se valódi
fekély vagyok április testén

simogatlak hozzád szólok
a virágok arcodat sírják
jön a nagy vigéc kikapcsol
sínek közt nyíló kamillák

Stefánia

amikor elindultál a Stefánián
még kicsit álltunk a sarkon mérlegelve
melyik busszal ki merre menne
hiába akartam: velünk maradjál
neked sok volt már az az este

indultam volna veled én is
megmutatni a Millenárist
a Földtani Intézetnél az Alig utcát
sarkán a csöppnyi falikúttal
nyaranta abba mártogattuk a lábunk
és látod ott bent a szürke betonfal
ott volt a medence a kacsászatóval
mögötte a deszkaborítású biciklipálya
fölkapaszkodtunk
– engem felemeltek – a kerítésen
láttuk mennek a bringások körbe
és nyár volt olyan nyár
amilyen már soha nem lesz
és ahogy mennénk mondanám: nézd
itt jártak a kubikos-kordék
amott csillék szaladtak
mert akkor építették a Népstadiont
itt vágtunk át a postatelep mellett
tudod ahova a lovas kocsik estére beálltak
ott voltak az istállók
jaj hogy is emlékeznél
akkor még nem járt erre a metró
csak bámult át a Kis Szent Teréz tornya
a HÉV-sorompón a Stefániára
itt jöttünk keresztül
vigyázva a forró homokban
föl ne sértse talpukat a királydinnye
balra a Kis Tücsök
a vadsóskába rejtett
suhanc kölykök erre jártunk keresni a szerelmet

de nem láttalak már
nem tehettem hogy
tovább húzzam az időt a sarkon
nem is láthattalak
mert este volt este
és mennyi eltelt már azóta
és ha indulsz valamerre
csak állok az éppen-soros utcán lakásban
és mindig utánad megyek titokban
és te titokban mindig itt maradsz nálam

Virágot szoknyád

megittam már az esti bort
várok szép vendégeket
tudom jól a volt mi volt
formáltak kényszerképzetek

jó lenne néhány tiszta kép
de igazán nem tudom mi
hallgatnék varázsos zenét
ám nincs honnan visszalopni

jó lenne menni menni még
mellettünk patak csobogva
pipacsot vérezne a rét
virágot szoknyád lobogna

kezünk hintázna nevetnénk
hallgatnánk kakukkszédet
néznénk ömlő tarka festék
színezi ki a mesénket

jó lenne egy könnyű éjjel
a borvarázs kitartana
nem törődni szürkeséggel
és hinni azt hogy nincs soha

A
kehely

hogy tudd meg amit nem lehet
hogy vágyom rá hogy megtehesd
ősz csörtet támad eltemet
a fák fehéren
vérzenek
arcodra
hulló
kődkeret
szitálja hiánycsöndedet
zuhan hajad s megint a csend

Avitt történet

rózsát akartam fehérét
követve régi illemet
vöröset kértem
a tudatalattim: lehet

a tányéron nyúlgerinc volt
baconos szilva égett
ittunk néhány pohár bort
félhomály régi képek

a kertet is mutattad
de szürkült indulni kellett
üres patakpart kutatlak
a perc borostyánba dermedt

Ez jutott eszembe Piafról

errefelé az esti csöndben
alig hallani bármi neszt.
néha egy autó és a pécé,
de ennyi csak, magad lehetsz.

egyedül, hol egy ócska ágy van,
nincs kivel megosztanád.
gunnyadsz a gépelőtt-magányban.
a gondolat mocsok, galád.

hazugszavak forognak szádban,
mondhatni, jó szonettanyag.
semmi nincsen, csak a vágy van,

csönded keresztjét vonszolod.
rabként, tizennégy sorba zártan
mit vársz, mi még, mi jönni fog?

Most arra

most arra gondolok
itt ez a céda nyár: éget
riadókkal riogatnak
milyen jó lenne szeretni téged
s ha csökken a páratartalom
lehetnél holnapra nyíló ablak

most arra gondolok
ha szűnik mellemben a fájás
kivetítem házak fölé az arcodat
nézem föllobogtatják a nyárfák
felém intesz
hát milyen hülyeség
játszanom az árvát

most arra gondolok
szűrődne a ragyogás a magasról
hallod – kérdezném –
fényből lenne a hang nem szavakból
aludni készülnek a méhek
tudod most arra gondolok
milyen jó lenne szeretni téged
és az egész milyen egyetlen dolog

A válasz hiánya

vadszőlőfüggöny
égre kívánczó platán
rubin a poharakban
kóborló talán

május akácviharban
kövek közt vibráló tavasz
átok-e áldás-e rajtam
régí hit vagy majdnem az

ki kerül keresztre
kinek kezében a lándzsa
nem felel az este
de jó a válasz hiánya

Krúdy utca

jöttünk kifelé a Krúdy utcán
sötétedett a május este
nem volt már arra semmi kocsmá
az éhség a kirakat
becsált minket egy gyrosra
valami krekk alak a pult mögött
nehezményezte hogy enni kértünk
persze hiába
a húst a salátát belökte a pitába
a mozi is jó volt a szívbeteg pasassal
ki halni ment
s taxiból nézte Párizst
és elúszott az Eiffel a Montmartre
én meg tapogattam a mellem
de ahogy ő
én se fordulhattam el
nem

jöttünk kifelé a Krúdy utcán
s valami kimondhatatlan
csapódott közöttünk
ahogy egy-egy falat a kezünkből
szánkból a földre hullt
mondom nem volt hideg
de rád tettem polárkabátom
tiltakoztál ugyan: minek
de látszott jólesett
s nekem a csöppnyi villanást
szemedben látnom

jöttünk kifelé a Krúdy utcán
ott az a kis terecske
leültünk a kertszegélyre
május este
ott tudtunk volna lenni hajnalig
de van mihez nem kell a szó
amikor maga a csönd a jel
aztán a villamos elvitt
átmentem romantikusba
néztem utánad
hallgatott a Krúdy utca

azóta jövünk a Krúdy utcán
és minden mint akkor májusos
ülünk a téri kertszegélyen
szívjuk az akácillatot
és azóta kattog zúg az este
zuhanok feléd

hullok egyre
át Párizson és Óbudán át
hullok és elégek szemedben
hogy ne lássam a Krúdy utcát

Te kék

hűtőben vár a padlizsán
pulton pohárban friss kapor
felaprítva a csirkemell
a szekrényben meg van rizs ám

lesznek finom friss ételek
az ízeket majd elviszed
a borban forralt sajtokat
még sokszor visszaképzeled

az enyém minden maradék
őrizgetem emlékedet
meleg ler tűzálló edény
röpülj madár röpülj te kék

A szoba

barna kiskosztüm volt rajtad
ami nem illett hozzád
ahogy a zavar sem az arcodon

eldöntötted mondtad mehetünk
kérdetted a szobafoglalásnál
kérlek-e az igazolványodat
á csak a neveket kell bediktálni feleltem
kicsit mintha zavarban lennél mondtad
nem értettem
közel hajoltam
megismételted
s hozzátetted szinte mentegetőzve
valaha a ti családotok adta budának
az előkelő dámákat
megpuszítottam az arcodat
– elég ha rád néz az ember

odaértünk
a környék nem emlékeztetett arra
ahol nemrég nyaraltam
lepusztult műhelyek
emberek járkáltak ki-be
kétes alakok – jutott eszembe róluk
nem akartam hogy velem gyere az irodába
kértelek várj
míg elintézem a bejelentkezést

rossz ajtót választottam

végeláthatatlan csarnokokban mentem
éreztem egyre távolabb a cél
inkább visszafordulok és megmondom
minden szobát lefoglaltak
de ha hazugságokkal akarom megoldani
ezt a kínos helyzetet
elveszítek minden esélyt
pedig számomra szinte érthetetlen módon
te is nagyon akartad az ölelkezést

mentem tovább
de elfelejtettem a nevedet
gondoltam
olyan mindegy mit mondok
s legalább nem lesz kínos ha kitudódik

akkor már nagyon ideges voltam
hogy hagyhattalak ott egyedül

amikor eldöntöttem és megfordultam
már nem emlékeztem az arcodra
eltűntél az olajmocsos műhelyekkel
csak a rettenetes hiány maradt
az el nem érés
névtelenbe hűlőn a vágyakozás

A szerelem júniusarca

amikor mesélsz a szerelemről
feltámad a szél
viharokat ébreszt a szó
villámokkal fájdtasz fényesítesz
utazol tengerek hegyek között
hinnem kell neked
vérszínű napban a táncod
hullámokba ha merítkezel
kitárt szárnyú szerelemről ha mesélsz
azért hogy ott legyek

A nagy atlanti sejtés

találkoztam az óceánnal
belenéztem a valószínűtlen horizontba

jobbra fehér sziklapart aminek hihettem
ami ha másként esett a fény beleszürkült
ilyenkor az ember óhatatlanul istenre gondol

ott lett volna jó átkarolni a vállad
a kontinens sarkán
de felfoghatatlan voltál nem hihető

álltam a korlátnál
hullámok botladoztak a partra
mint tízmillió évek óta

az volt az én pillanatom
belém ivódtál akár a víz szaga
tudtam
az egyik felém igyekvő hullámon
megérkezel

Randi

Mennénk, vinnének gondolák.
Vennék nyakadba tollboát.
Hajad loknis vagy ondolált.
Májuskezedben orgonák.

Szagosvizek nem kellene.
Nap szikráztatná melledet.
Madarak, tavasz... Szent egek!
Presszóban nektárt rendelek.

Apró cipellő lábadon,
lebegsz, akárha szárnyakon.
Habselyem stólád rád adom.
Csorduló szívem vár nagyon.

Velence minket így fogad.
Ringunk a Rialto alatt.
Csomagolom az álmokat.
Mára még Csepel, Pest marad.

Egy szó

elveszti szüzességét a fájl
vöröslík lángol az első
az ezredik fájdalom
pedig csak pár karakter
az ablak felső pereménél még látszik
a nincs előtti felhő
válladról lehúzó a pántot
lüktető melled bimbói
őzbarna udvarukból figyelnek
selymesedik a nyál
szám testedet kutatja
megáll nyakadnál
ruhák halomban
a lábad a vállam
kagylód remegve
nyitja villantja titkát
eléri csókom
virágra lobban
simogatás vágy a testünk
meghalni inkább
minthogy ne szeressünk
pár szó
néhány karakter a fájlban
kiúszik a felhő az ablakkeretből
vers lettél
másként mentve nálam

Erkélyjelenet

Holnap vasárnap, az Úr pihenőnapja.
Erkélyemen nyers beton;
következik a fenti sorból:
szombaton.

A berozsdált költő a gép előtt, a forgószéken ül,
sokszor azt se tudva, mily napon,
magában, istentelenül.

Maholnap zöldkockás lesz az erkély,
mosolyogtató aranyüveggel.
Az Úr pihenőnapján
meglocsolom a betont reggel.
Aztán a jövő héten,
talán már pénteken
kiteszem az asztalt,
mindkét székem.
Ragyog az erkély,
mindenem készen,
ahogy délelőtt meséltem.
Kicsit elücsörgök
– remélem, nem fog éppen esni –,
ábrándozok a messzít nézve.
Eszembe jutsz
– ugye nem nevetsz ki –,
odaképzellek a másik székbe.
Zöld az is.
Lehetne más színű, de zöld.
Mindennek van miértje.

Titkos utcám

ha lenne titkos városom
lenne egy titkos utcám
ott rejteném mi fájdalom
és nincsen azt hazudnám

nap sütné át a bánatom
a békés titkos utcán
csönd titok a városon
titkot a szél se súg tán

padokra titkok fekszenek
a titkos utca álom
föléje titokhold remeg
mi fáj titokban fájjon

Hüpp-hüpp

jó lenne lenni árnyas asztal
megpihenhess egy kerti szék
jó lenne lenni fa fölötted
vagy fölöttetek lenni ég

lehetnék épp cigi kezében
öngyújtóban a kattanás
ujjad kit becézne szebben
lehetnék szemedben parázs

lennék ágyadban én a párna
álmodat színező festék
mosolygást ívelnék a szádra
hold fénye szobádba lennék

jó lenne lehetnék az ágyad
simogatna szuszogásod
jó lenne bármi lenni nálad
néma perc lenni hiányod

jó lenne lehetnék a gyertyád
– nem tudom milyen ürügy kell –
követnélek csütörtök szerdát
hüpp-hüpp valami Barba-trükkal

Vesperás

Végigsimítom combod ívét,
a lüktető lepke-dombokat.
Olyan nehéz, az este támad,
les rám sok őrült gondolat.

Keserves így. Magyarázzam?
Csak egy kis intés kellene,
s betelne minden, hol hiány vagy,
lennél a csönd, lennél zene.

Kezem becézgetné a melled,
fejed nyakamnál pihenne.
A hajnal ott ébredne nálunk,
és ragyoghatnánk... ha lenne.

Tenyered arcom épp csak érné,
egy csöpp a szádon ülne meg,
de lesz-e hajnalunk reményé,
vagy csak az este támad? Nélküled.

Szabad?

(ötletek jegyzéke)

az kellene
jól megbaszni téged
érezni ahogy a pinád föllángol éget
ahogy a melled csókért dörömböl
kiharapni egy gránittömbből
az kellene
tépni a hasadat a szádat
nyitni dombjaid közét
pillangósan remegjék
még nem kaptak ilyen estét
borítani simogatással a tested
ezért jajongtál ezt kerested
úgy sikítson alattad az ágyad
ahogy reszketed álmodban a vágyat
mint amikor nagy csatákat vívtak
úgy meredjen benned
a lüktetőn szerető hímtag

Árnyék

„Dolgaim elöl rejtegetlek”

Csakhogyz a világ mocskos.
Nem tudom, te miért vagy jobb.
Te vetsz belém hitet, vágyat.
Nálam szebben ki kívánhat?

Ha nem volnál, de ha lennél,
akarnám: mászt ne szeressél!
Helyetted én kiabálnék,
temelleted lennék árnyék.

Érted, Uram? Tévedés ez.
Semmim méred az egészhez.
Odavetsz, hol nincs reményem.
Rohadt halál. Tündérszégyen.

Fontos álom

nem tudom elűzni
akár egy science fictionben
fémszínű kád
fekszel magzatpózban
rémítő-védetlenül

nem látni van-e hajad
ha igen színe akár a tested
fejed víz alatt szemed zárva
valami habzó szivaccsal
lyukacsos kővel dörzsölöm
a karod a vállad
akarnék melléd beléd bújni
nem tiltakozol
mégse teszem

maga vagy az elérhetetlen

beleébredtem

fontos álom volt
kísért napok óta
arcod megfejtéséig se jutottam
anyám vagy-e
szeretőm barátom
múltamtól krómszínű álom
benned
magamat látom

magzatvíz
lehet
tölti egyre tölti a kádat
a torkom a szemem száraz
nem találok könnyeket
dörzsölöm a karod a lábad

Igen, vártam

Nézem az arcod, a szemed.
Ez rettentő rosszul hangzik.
Mint elbaszott, szép üzenet.
Ásótól nagyharangig.

Ma te vagy a szépség.
A hátam mögött kiröhögnek.
Igen, vártam kis reményt még,
nem dőltem le a soha-többnek.

Nézem szemed, arcod nézem.
Kattog az üres winchester.
Hülye dadogás, szemérem.
Hadakozom Istennel.

Pedig tudom, most se ő volt,
ki beleköpött a szerelembe.
Segíts, égre menő hold.
Menj el tőlem, te kurva este.

Kit

egy kis fény kellene az őszbe
mezővel messze
erdőszéllel
köveken csobogó patak
fogaidon a nevetéssel
szinvásra hozva az egészet

emlékezni fogok erre a délutánra
éled a hibiszkusz
kit már rég leírtam
erkélysarokba löktem
fellelegzik
levélbe döccen
s maradok megint vesztés
hűtlen elhagyó
kinek újravirágzik

szép lesz az ősz
hozzon akármit
még ha erdőm patakomban se
csillagokon túli hűség
kúszik szerelmesen
a hibiszkuszágig
rámosolygok
ahogy rezzen is értem
aztán szeptembervégi csend
szemérem

Rádolvasó

szemembe zárt szivárványon
ezentúl csak kezed látom

vaksi éjben simogass meg
álmot íj rám ne remegtess

te vagy tüzem te a harmat
rám hulló hó te takargass

Ez a vers

Ebben a versben nincsenek mérték.
Csak park, rács az ablakon.
Valaki virraszt, van aki ébred.

Ebben a versben nem vagy te sem.
Minttha kintről, látom, fut a tollam.
Nem hallom, tudom lélegzetem.

Ebben a versben csak az órák kattog.
Fekete asztal, csillogó lámpa.
Sötét számban aranyfog.

Ebben a versben a fák alszanak.
Nincs zaj a kert köves útján.
Menekül a Tapolca patak.

Ebben a versben nincs szívverés sem.
Tölgyek tornyosulnak, platánok.
Ebben a versben nem jön senki értem.

Nem kérdez

ha belépek a semmi ajtaján
már nem mondom neked
míg hallasz addig érts
míg tudsz figyelni rám

adósságom nem marad
mindenért fizettem
a hiányzó szavakat
ki érti meg helyettem

elrontottam-e
mondod én feleljek
nincs válaszom
fél bennem a gyermek

a semmi ajtaján mikor
a végtelen kiszól
nem fogom tudni
jól csináltam-e

és nem tudod te se
ha téged kérdenek
vagy nem szól senki
én se kérdelek

Októberkapu

ma nem volt semmi fontos itt
döngkútba hulló délután
egy letört köröm
próbáltam játékokat
kerestem valakit

egy kapun lép ki tán
esik-e
süt a nap rá
mosolyog
összehirapja száját
nem tudom

azt se hol a kapu

itt eső sincs ma
elgondolom
valahol messze
eszébe kellene jusson
nekem itt semmi se fontos
a délután a döngkút
a hullafoltos évtized
hogy a sarkon túl vár
akiről mindegy
hiszem nem hiszem

Szigorú hóra

ez a nap egy hatalmas baszki
nulla fok éppen
nem fúj az átkozott szél sem
a novemberi napsütésben

jó lenne legalább dideregni
mért nem jössz végre te dög
az nem lehet hogy ennyi
egy szerelem az örök

péntekre ónos esőt mondtak
nézem a kóbor varjakat az égen
csak jöjjön hadd jöjjön a fagy
reszkessek zúzmarában dérben

kattanjon rám a tél bilincse fájjon
ítéltessek szikrázó szigorú hóra
feketüljön szét bánatom a tájon
ha hiába várok a megváltóra

Negyedik vasárnap

kardal
egy régi ének
nézik a szentek a templomban
pislognak a gyertyafények
valahol a szűz is itt van
kétezer-nyolcadszor
szülni készül
mire gondolsz
a latin szöveget nézed
te is tudod
nem az a lényeg
nem a szavak mik a szívekig érnek
egy néma kérdés
érintés a kézen
triangulumszó
egy nem igen
egy nem egészen
negyedik vasárnap
a várás vége
elérkezünk a megérkezésbe
minden talány
ahogy ülünk
ahogy mosolyog a kóristalány
ahogy a fekete Fő utca
a lábunk elé fekszik
ahogy befogad minket a metró
s visz a kettős keresztig

Majdnem nyár

áll a zöldsapkás lány
mögötte piros villamos
kékkesztyűs keze mintha intene
mosolya beledermes a télutóba

a sínek a párhuzamosok vágyaival
kitűnnek a képből

mögötte zászló
rezzenéstelen
a fehérruhás mandulafákat
a házak mögé képzelem

mozdulni látszik a mosoly
áll könnyű ruhában
vállán táska
majdnem nyár van
a képen remegés fut át

a macskaköveken
már nem látni nyomát
tulipánkelyhű szerelembe
rejt a város

Fekete sál

mikor átmész a városon
nézed a szürke hónapot
nem jut eszedbe: volt nyarad
aztán a telet se vállalod

várod a jobb időket várod
hiszed jön majd ami szép
nem látod meg a hiány fog
eloltani alig égsz

ma még álmodsz
forogsz őrült szelekkel
de megsaporodnak az árkok
kevesedik a holnap az egyszer

kushadnak öledben a vágyak
penészesedik az emlék
kötsz egy fekete hosszú sálat
fölnézel mintha ott se lennék

Van egy malom

foghatnám arra
golyó vándorol bennem
golyó amivel hátba lőttek
ráfogható mi fáj
vagy törvetés
mellembé maró csapda
a múlt század
rossz ómenek
foghatnám bolygóközi
mágneses viharokra
bármire

de minden egyszerű
a hiány szélmalomszárnyai
kaszabolják testem
se páncélom
se szolgám
rossz gebém
a drága hölgy valahol mesél
messziről lantszó a hangja
míg engem őrl
szerteszór a szél

Trubadúrének

rám tör az este az árnyak
jaj nagyon sírok utánad

messzire most leszel boldog
bilincses ruháid oldod

hullámszó szerelmet löktetsz
indulok megyek a tűznek

ez az éj szívemet zúzza
gyönyörűm te mocsok kurva

Aludni kéne

mindjárt éjfél aludni kéne
ringat a jó bor
aránylag horizontális a béke
mondhatni mára jutott a jóból
volt paprikás krumpli-ebédem
lecsókolbásszal de nem baj
van ki mással szereti megértem
fölvágtam két kovászos uborkát
s tudtam pihenni
és nem nyugtatóval
ma reggeltől szerelmes voltam estig
és mostam is és teregettem
eljutottam majdnemszeretszig
de nem tudtunk lenni ketten
nap is süttött úgy későőszösen
a tescóban is prima volt
szinte mindent kaptam ami kellet
és alig deprimált a bolt
láttam az arcod az úton itthon
az illatodat nem éreztem
füled mögé pusztam titkon
aztán sikerült lefékezniem
most már aludnom kellene
nyakamba dől a szombat
magamra húzom a paplanom
elrendezlek: az otthonom vagy

Ránc

ha befordulsz a víztoronynál
szemben lakik a bánat
most hőszigetelték
komfortosabbá
tették a házat
ne vedd karinthygáborosra
elintézett a század
s a nincset hét emelet
csak sokszorozza

én fájdalomherceg
fenét
hiába sír engem
a szerelmes ég
megyek míg bírom
még hátha kellek
nincs választás
leírom
része vagy a tervnek
nem vagyok önkínzás
de bennem
te vagy a holvagy
ebben a holthideg rendben
ahol semmi sincs
nincs mivé lennem
csak
a szád sarkán egy ránccá
volt ami van
megyünk világgá

Befordult szonett

kinek ünnepe kinek gyásza
rigóhanggal a hajnalt
tavasz vigyázza
éledés virágzás minden

forog fényben a reggel
körbe ragyogás
csak itt nem

kell-e ünnep ha gyász van
mit kezdjen áprilissal
molyette szárnyam

őrült virágzás
ünnepreggeli fények
gyilkos gravitáció
fogságában lélek

Derbi után

próbálok másra gondolni
nehéz estéken küzdve démon ellen
alakja sincs
nem tudom honnan miért
és újra és megint

esélytelen
kurva rohadt
pedig nincs kedvem divatszavakhoz
de ilyen hendikep-tudattal
nem tudok megfelelni az etikettnek

nehéz ez az este
bár van valami otromba bája
ahogy lapítok mint lószar a fűben
elbújni kéne és látszani
hát elég ambivalens

Szupernóva

Általam vagy, mert meg én láttalak

visszaengedlek
ragyogj
fénytelen ne remegj nálam
várnak más galaktikák
nem eltakarni akarlak
visszaadni az égnek
meg ne vakíts
lássam korom-éjbe
rajzolódó fényed
meleged érezze arcom
mert megöl az árnyék
már a kevés is alig
mi visszatartson
pislákoló hiány ég
mint öreg utcalámpa
fölemellek
röpülj tenyeremről
világom világa

Szellemidézés

most úgy teszel,
mintha nem is lett volna az este.
de tudod,
ott voltunk mind a ketten.
amikor végigtapogattam a mellem,
– mert megint beleállt a fájás –,
láttam, hogy törölgeted a homlokodat.

most úgy teszel...
*mert reggel van,
és a február mögött
már sejlik valami a tavaszból.*
figyeled a szemem,
csillan-e a pici fény,
ami megint továbbmutat
a túlélés felé.

nem tudom, mi lenne nélküled.
még nem gondoltam bele;
*ha jönnék reggel a fürdőszobából,
és nem igazítanád meg a törülközőmet,
ne lógjon rendetlenül,
a szőnyegről nem szednéd föl
az alig látható morzsát,
persze előtte megigazítottad,
elválogatva legyen a mozaiklappal,
és nem ülnél velem az asztalunkhoz,
végiggondolni az estét,*
mi lenne?

most úgy teszel,
akárha én se lennék,
a tegnap este se.
betont fúrnak, azt hallgatod.
jól jönnek ezek a mellékhangok,
a figyelmet elterelni rólunk,
gondoljunk bármire,
akár egy jégszilánkra,
ami a tegnap estére hullt.

keserves kicsit.
keserves, kicsit?
kurvára fáj,
de a kedvedért
most úgy teszek

Talán a

egy öregségbe deportált költőn számon kérni
miért keres menedéket illúziókban
ostobaság

ő is tudja

ennek ellenére
feláldozza józanságát
építi a reménytelenség
kristálypalotáját
nem törődve azzal
már nem lehet király

hiába próbálja
ruganyosabbra venni a lépést
néz rá kedvesen a kedves

befogja versébe szóparipáit
üljön hintóba a drága
neki még jár egy herceg

leül a halállal szembe
nézi a gyorsuló kocsit
és beleéneklí a szerelembe

Nagy utazás

nem azért nem írom mert hazugság lenne
mert esteledett mikor a nap megérkezett

régen próbáltam volna lábad elé teríteni a reggelt
most már mit ígérhetek

nem azért nem írom
de belém ivódtál mint a szirénének
hallgatlak kötve a hetedik évtizedhez
hangod nem jut el az evezősök süket füléig
a hajó megy
föl a sötét folyón
ha leoldják rólam a köteleket
szemem fogságába ejt két ezüstpénz

Éj fél

a térről kell írni az időről
nagy az ember pofája
míg az elmúlástól vissza nem hőköl
megigézve szerelemmel
lerongyolt testével
mihez kezd az ember
ki bölcs megélt megannyi évet
melyik fa mond nemet
gyümölcsének
melyik bokor veti ki a fészket
reményét virágnak
hogyan ágaikról szól majd az ének

a térről kellene mindenségről
hogyan nem lehet fény
csak a sötétből
hogyan nincs egész
ha nincsen két fél
hogyan nincsen nappal
hol nem jön éjfélnél
ha nincsen öl
mely befogadna
miről szól a világ
az egésznek mi haszna
és nincsen más út
csak az elmenésre

mégis szerelem
a halál mégse

Love story

fáj ez az este
ez az áprilisközép
és a franc tudja
mért ilyen természetes a fájás
pedig az arcodba kellene vágni:
ribanc vagy

mondhatnék mást
nyitott utakról
várva a legutolsó estét
visszarettenő kezem görcsbe rándul
kísért a sosemlehetőség

csak a vagy a minden
de szemét hiány dül

hát mire a holnap
a szív javítása
és ki volt az az állat
aki ezt az egészet kitalálta

Egy érzés tükörlogikája

Amikor egy vers elkezdődik,
mindig meg akarlak szólítani.
Ezerszer végigzongoráztam.
Te arról nem tehetsz,
miért nem tudok vállalni egy helyzetet
ahelyett, hogy végre kimondanám:
Nem vagy.

Amikor nem vagy, és egy vers elkezdődik,
akkor is meg akarlak szólítani.
Nem tudom elfogadni a tényt,
mert nem tudok kialakítani
külön szobát a hiánynak,
ezért mindig azt játszom
– bár tudom, hogy nem vagy –,
megkérdlek:
– Emlékszel, mikor elkezdődött,
és tudtam, hogy nem vagy,
mennyire sírtam?
Aztán alakot adtam neked,
világot teremtettem köréd.

Amikor elkezdődött,
néven neveztelek,
hiába tudtam, lidércjáték.
Hozzám nőttél elengedhetetlenül.

Amikor elkezdődik benned a vers,
meg akarsz szólítani.
Próbálsz kimondani.
Tükör mögött vagyunk.

Ahogy ma elkezdődött,
valaki megfordította.
Ott voltunk mind a ketten.

Ha elmegy az esti h v

kezek emlékei maradtak
ki őrzi ki égbe vitte lüktetésem

borult az ég ragyog
k z a k zben
m g indul egy h v egy villamos
mindegy hogy fény
hogy esni fog
időm fogyóban kevés
semmi újat nem tervezek
holnappal nem foglalkozom
lassan a h v is elmehet
nem érdekel ki l t

száraz számba kattogó szavak
tipor a j jbazdmegvil g

Záráskor

ismerősök csoportja állt a könyvtárteremben
nyolcan-tízen lehettek
a raktárajtó vaskeretének támaszkodtál
én lépésnyire tőled
már zárni akartak
a vezetők
rá nem emlékszem végig takarva volt az arca
s a hangja nem vésődött belém
mintha ingerülten próbált volna terelni minket
melletted szinte a nyitott ajtóban volt-barátod
szemed idegesen vibrált
mint mikor fontos dologban nem tudsz dönteni
majd hirtelen mozdulattal intettél kövessen
és befordultál a raktárba
ő nem értett de a régi reflexek vitték utánad
igyekezzvén takarni a történeteket az ajtóba álltam
a szobában nagytestű kutya feküdt
volt barátod bátortalanul
lehajolt megsimogatni de alig látszott
a belső ajtólap nagyrészt eltakarta
senki nem vette észre mi történt
indulni akartak
intettem hogy még a lámpa
és odafordultam a kapcsolóhoz
a beugróban álltál
sose láttalak olyan feldúlnak
mintha a falba akartál volna simulni
szitakötőszárny-ujjaid remegtek
nem értettem a helyzetet de jeleztem
elfogadom ha ott kell maradnod éjszakára
a vezető mozdulataiban hangjában türelmetlenség vibrált
ahogy emeltem a kezem megérintettem az arcodat
téggy úgy ahogy kell neked
és lekapcsoltam a villanyt

Körök a szemem előtt versíráskor

jobb ha csukva tartom a szemem
élesedő kép emlékezem
mintha szürke köröket róna
settenkedik a glaukóma

eléltem réges-rég a testem
bajaimat magam kerestem
ittam pálinkát sok borokat
eljátszottam a szép-koromat

nem hőzöngök nem berzenkedek
néha hagytam szerethessenek
néha tűrtem hogy hozzám érnek
remélem így pontos és érted

jegeskávé fröccs az asztalon
ránk borul a sötét ég vakon
nekem még kenyeret kell venni
nagykörút szerda este ennyi

verstanilag talán nincs hibája
megyünk a sarki cba-ba
még megsimogatom a kezéd
egyszer majd ezt emlékezheted